

*Марія Кармазіна (Київ)***ВЧИТЕЛЮ МІЙ**

Мандрівка життям – приголомшливий шанс розгледіти у спектрі життєвих можливостей ті, скориставшись якими, людина врешті-решт і вивершується у людину. От тільки безмірно трудний цей шлях, шлях у люди... Хіба що поталанить, і в якийсь долею даний – переломний! – момент твоя дорога освятиться присутністю Вчителя.

Зі мною це сталося: напевно восени 1985 року я просто щасливо втрапила у фазу якихось вселенських одкровенень, у той час, коли просиш і безвідмовно отримуєш – на моєму шляху з'явився Станіслав Владиславович Кульчицький.

Поклавшись на його мудрість, іти за ним було легко: розставлені орієнтири, зроблені акценти – не зіб'єшся, тільки працєю. Працєю і знай, що при першій же потребі він, відклавши справи, відгукнеться на прохання, порадить чи зарадить. Його терплячість, здається, була нескінченною...

Спілкуючись з ним, можна дослухатись до його слів, можна просто перехопити критичний погляд. А ще можна вслухатись у його красномовне мовчання – воно часом слугує важливим компонентом у переліку аргументів, тих, правда, які не на мою користь... Та вигоди з їх усвідомлення очевидні: інтенсивніше працюєш і живеш, зрештою, не клопочучись тим, що сам собі заборгував (а це насолода особливої природи). Відтак і сьогодні спілкування із Станіславом Владиславовичем – насущна потреба.

Первинна пов'язаність з цією людиною зробила свою справу, вкарбувавши у пам'ять просту істину, що стала непідважальною: жити – це постійно, безупинно трудитись. Тоді є шанс стати таким же інтелектуально чутливим, таким же адекватним кожній ситуації і не припустити виблякання інтелекту...

Вчителю мій, нехай кожен твій новий день виповниться радістю. Нехай зародяться у ньому нові бажання, нові буттєві смисли, нове натхнення для праці й довгого життя. А ще – нехай ніколи не забракне сили на нових учнів...